

כיצד נבדל

שעור לי בהשגת סכומים ניכרים. היה עלי לעבוד יומם ולילה לסילוק החובות, ועד מכירת החנות הייתי עוד שקוע בחובות די ניכרים. אטאט התגברתי על כל הקשיים וסידרתי את החנות ללא עזרת איש.

בשנת 1953-54 עבר על משבר חזק שלא יכולתי לעמוד בפניו. המצב הכלכלי היה ירוד, ולא יכולתי לעמוד בהתחייבויותי, ולפרוע 2 שטרות אשר היה עלי לפרוע לפקידת בעל הבית בן-ציון. (6 ל"י כל שטר). בחודש השלישי שלחתי את בני עם 18 ל"י כדי לשלם לבן-ציון או לבאכחו. אולם הם דחו אותו. בא בני וסיפר לי כי בן-ציון מסרב לקבל את הכסף. הלכתי אני בגפני ושאלתי לסיבת סירובם. מדוע אינם רוצים לקבל את הכסף? הם ענו לי שאשלים בבית-המשפט, כי כבר תבעו אותי למשפט. מכין שאחרתי בפרעון-השטרות. כעבור שבועות מספר קיבלתי הומנה לבית-המשפט. עליתי שוב לבאכחו של בן-ציון, גדעון ריינר, והראיתי לו את ההומנה של בית-המשפט. הסברתי לו כי אין ברצוני ואין לי את הסבלנות להופיע בבית-המשפט בענין הסכסוך הנ"ל. ושוב הצעתי את שכר-הדירה אולם הוא עמד בסירובו. לא עלה בדעתי כי אפשר להכניס את הכסף לבנק או לדואר לחשבונא.

ערביאיים

בסופו של דבר השיג את צוהפינוי ימים מספר לפני הגרסה. פניתי לבית-המשפט ובקשתי לדחות את צו

זהו סיפורו של הוכה הואשם בהריגת בעלי- הבית הירושלמי בן-ציון אחר סיכסוך דיירים שרבים מסוגו בארץ.

הפינוי עד אחרי החגים. בתקוה שאוכל להספיק להתפרש עם בעל-הבית.

ימים מספר לאחר החגים הופיעו בבית שוטרים ואנשי ההוצאה-לפרעול, וביקשו לפנותי בכוח. הסברתי לאנשי המשטרה שאני מוכן לשלם את הכל, ואף את הוצאות המשפט וכל הוצאות אחרות. המשטרה ופקידי ההוצאה לפרעול התערבו לטובתי אצל בן-ציון, אולם ללא הרעל. התארגנה קבוצה של שכנים ובראשה מר צבי כספי אף הוא שכן, אשר ביקשה להתערב לטובתי ואף התקשרה עם כל מיני אנשים אשר יש בידם לעזור, ואף עם השופט עצמו (זה שהוציא את צוהפינוי). כל אלה התקשרו עם בעל הבית טלפונית בתקווה להשיג עליי לחזור בו מהחלטתו ובלטל את צוהפינוי, וגם או לא עזר במאומה. היתת הצעה מצידה של בתו של בן-ציון שאם אהיה מוכן לשלם סך של 110 ל"י עבור אותו לילה נוסף, או הם יסכימו להשאיר אותי בדירה עד למחרת. בלי ברירה שילמתי את הסכום המבוקש עבור אותו לילה נוסף. זה הרגיו את הנוכחים וחמתם בער בהם. שאלו להם הליכתי לשלם סכום כה מפולפל? בסופו של דבר שילמתי את הסכום הנ"ל ונשארו לי לילה נוסף, והבטחתי למשטרה כי למחרת בשעה 8 בבוקר אחיל לפנות את הדירה בלי כל לחץ.

למחרת בשעה קרוב ל-11 לפנה"צ ביקרה אצלי המשטרה ובראשם הקצין אפשטיין וראת שעמתי בדירובי, ובשעה 12 בדיוק פניתי את הדירה ממש עם כל חפצי ומסרתי את המפתחות כמו די לירי בתו של בן-ציון הגברת ריינר. שמת פנמי לכפר-סבא אצל המותי, המתגוררת בצריף רעוע וסדוק מכל עבר, ומשפתתי חדה לרוב באותו הצריף נחמת השרצים והנחשים המצויים לרוב באותה הסביבה. באותו הלילה הראשון קמתי לאחר-הצות כמובנה-סניורים אל בית-השימוש. עדיין לא האמנתי שאני מפונה מהדירה והלכתי בכיוון שאלו התרגלתי שנים, אולם בדרך הליכתי נשלתי מלוא-קמתי כשנתקלתי בלא-יודעין בקיר. מיד נזעקה אשתי ושאלה אותי מה רצוני. עניתי שאני חפץ לגשת לבית-השימוש. היא אמרה לי שביית-השימוש נמצא בחצר, קמתי ובעזרת אשתי יצאתי החוצה עלימנת ללכת לבית-השימוש. אך הפעם נכשלתי בצעור המים ונשלתי על פני. את הלילה הזה לא אשכח לעולם, את זה קל לקבוע בתיאוריה, אך עמד נא אתה בניסיון, ותווכח!!!

הוא נשאר בחיים

שכבתי על תחיל כמחזאם ולא יכולתי לקום בגפני, ובעזרת אשתי קמתי והחילתי לקלל את בן-ציון על העוול שעולל לי והבטחתי לעצמי בהוצאתי כי אסע לירושלים

היריות אשר הפינו את שמואל בן-ציון כשדירת-התרוות, אשר בקרית-משה ירושלים ופצעו את חתנו, גדעון ריינר, הופיעו להספיק את העת-הקלה.

אחדים ראו בזה רק פשע נוסף. אחרים — נקמה על רקע דרמתי. אולם כמעט כולם הבחינו בפלא חדש אשר לא היה ידוע בישראל עד כה — "חרב להשמיד".

עד כה בוצעו הפשעים על ידי הפושעים עצמם. במקרה זה שכר שאור נחמיה שני צעירים, שנועדו, לפי דבריו, לחטוף את בן-ציון ולהכותו. המישטרה הקדישה תשומת-לב מרובה למעשה. משפחת הנרצח לא הסתפקה בהוראתו של נחמיה, היא דרשה חקירה מרוקדת של הגורמים, אשר הביאו, לדעתה, לפשע: החזרת נשקו של נחמיה לידו, לאחר שהוחרם על-ידי המישטרה, בעקבות איומי המתמידים. בנייה-משפחה אף החזיקו לכת עד כדי דרישה לשוב וזהנהג את עונשי-המוות.

רקע הפשע היה ממוגד להטריד את מנוחתם של בעלי-בתים רבים: נחמיה ירה בבן-ציון, כנראה בגלל סינדרו מכיתו של האחרון לאחר שלא שילם את שכר-הדירה הזעום בסך 6 ל"י לחודש משך שנים.

כה בשעה שבני-משפחת הנרצח טענו כי זה היה מעשה-הרצח בכוונה תחילה וכרם קר, קיבל עורך-הדין יעקב הגר על עצמו את תפקיד הסניגור: הוא האמין כי זו היתה רק הריגה, לא רצח זדוני.

"העולם הזה" פנה אל משפחת נחמיה, ביקש חומר על הרקע של הנאשם ויחסיו עם בן-ציון. אחותו של נחמיה, אסתר, מסרה ל"העולם הזה" תעודה אנטישית מדהימה, כתובה בכתב-ידו של הנאשם, המתפרסמת להלן כמזוהה וכלשונה, ללא שום שינוי או כיתוב.

נגדות גמורה מצדי, והזרת את בן-ציון, שאם הצו יוצא לפרעול, או ארסק לו את העצמות. זכרתי שבאמצעות אותם האנשים, השכנים ואתם פקיד בית המשפט, השלמנו כו במקום, ובן-ציון ביטל את הצו, ברור שלא מרצונו הטוב. אולם למורת רוחו חודש תחונה בנוכחות האנשים שחזו במחזה זה, וחתמתי על 12 שטרות בעד השנה המקבילה, ומאו היסטים בינינו החריפו ונטר לי טינה בליבו.

חלפו שנים ובן-ציון בנה לו קומה נוספת מעל אותו הבנין שגרת בו, וביקש אותי ואת כל השכנים שנפרק את אנטנות הרדיו מעל גג הבנין כדי לאפשר לו בניית הקומה הנוספת. ברור שלא היתה לי ולאף אחד מהשכנים כל סיבה שלא להיעתר לדרישה צודקת זו. הוא הבטיח לפני פירוק האנטנות שעם השלמת הבניה תוחזרה כל האנטנות לקד מחוץ על חשבוננו הוא. במקרים כאלה ההסכמים תמיד היו בע"פ ולא בכתב, אני וכל השכנים סמכנו על הבטחתו של בן-ציון, אשר עם השלמת הבניה סרב למלא את הבטחתו.

פניתי אליו בהצעת פשרה, שאתקין את האנטנה על חשבוננו אני, ושוב דחה את ההצעה. ואז נבצר ממני להזתירו אזהרה בוו הלשון: שאם יוסיף לסרב, אפרוך את הדלת שעל הגג ואתקין את האנטנה לבד. אז קיבלתי ממנו הבטחה שבסוף אותו השבוע (ביום ששי) הוא יאפשר לי את התקנת האנטנה. קיבלתי על עצמי את ההבטחה והא-מנתי שהוא יתיר לי את התקנת האנטנה. ושוב דחה אותי הוא ואשתו כנסות ובסערה. הם טענו שהכביסה שלהם על הגג תתלכלך, ואז בקשתי מהם שאכנס מהכניסה השנייה, אולם הבקשה נתקלה בסירוב ובטענה שזה שובע שנגמרה מריחת-האספלט על הגג, וזה עלול להתקלקל כתוצאה מדריכה על הגג.

אמרתי לו שאלה טענות ותירוצים בעלמא. הזרתתי אותו בפעם האלף, חזרתתי והזרתתי, שאם לא ימסור לי את מפתחות-הדלת, איאלץ לפרוך אותה ולהתקין את האנטנה. בשמעו אזהרה זו, סגר בחוקה ובגסות את דלת דירתו בפני.

ירדתי למטה וללא כל היסוס, עליתי בכניסה השנייה, ופרצתי את הדלת באמצעות גרון שהיה ברשותי, והתחלתי להתקין את האנטנה. משראוני למעלה על הגג עוסק ב-התקנת האנטנה, עלה אלי חתנו גדעון ריינר, ואמר לי לרדת ברגע זה, ואם לא — או הוא ישליך אותי מעל הגג. אמרתי לו שזה לא יעני לעשות זאת מפני שארסקו עם הגרון שבידי.

בינתיים הגיעה המשטרה, ובתוכם היה השוטר מנשה מלמד (כיום סמל ב' במשטרת ישראל). המשטרה שאלה לפרטי-הסכסוך, אני אמרתי לה שתברא ותראה. בעל-הבית בא והראה למשטרה את פריצת-הדלת, ואת הגרון שבו ביצעתי את הפריצה. המשטרה ביקשה אותי לברא לתחנה הולכתי ללא כל התנגדות מצדי.

הגענו לתחנת המשטרה וספרתי להם את כל הענין. השוטר שגבה ממני את העדות היה הסמל קודה יצחק. הענין הגיע לירי הקצין פליצקי, וזכרתי היטב שהקצין יחד עם הסמלים הפצירו בבן-ציון, וביקשו ממנו דרשו ממנו בתוקף גמרץ שאני אוכל להחזיר את האנטנה, וכי אין לבן-ציון כל זכות מבחינה חוקית ומוסרית להתנגד. אז עליתי על הגג על אפו חמתו והשלמתי את התקנת האנטנה, ובעקבותיו הלכו שאר-השכנים.

ושבר רציו

בשנת 1950, החליטו בעל הקרקע, אשר עליו הקימות את הקיסק שלי, לבנות חנויות על מגרשו. הוא פנה אלי בבקשה שאפנה את הקיסק כבדי שיוכל לבנות. הוסכם בינינו שכאשר ישלים את הבניה אקבל את הפינה המזכרת בכל העיר תמורת 1500 ל"י כדמי-מפתח. סידור הקיסק עלה לי במאמצים רבים, ובעיקר בהשגת הכספים, והדעות פניתי למר משה ברעם, מזכיר מועצת פועלי ירושלים,

בעל היומן נחמיה

אני שאל נחמיה נולדתי בירושלים ביום 20.11.24. בהיותי בגיל 6 התחלתי את לימודי בביה"ס העממי. את חוק לימודי גמתי בהיותי בן 13 שנה, ובגיל 14 שנה החלתי לומד מקצוע בגנרות אצל מר אפלנד אך לא גמלתי שברחוב יפו מול מושבי-זקנים. בגיל 16 קרתה לי תאוונת דרכים קשה, וכתוצאה מאיתה תאוונה נאלצו הרופאים של חוסה בהריצה-צופים לקטוע את רגלי השמאלית, מחוסר כל תקוה וסיכוי לרפואתה.

במשך כל אותו הזמן עד שנת 1934 למדתי קורסים לפקידות כגון: הנהלת-פנקסים, תקנות במכונה וקורס של מרכזיות-טלפונים. אולם העבודה בפקידות לא היתה לרוחי. תמיד שאפתי להיות עצמאי. בשנת 1944 בשאתי אשה שילדה 3 ילדים, שני בנים ובת אחת. בשנת 1946 הקמתי לעצמי קיסק על מגרש ולרו עיי בית-ההסתדרות, ובאותו הזמן עזבתי את בית הורי מסיבות ידועות, והענקתי את מגורי לאחת מדירות בן-ציון.

שכרתי אצל בן-ציון דירה בת חדר אחד עם כל הנוחיות בקומת קרקע — בשכר של 6 ל"י לחודש. כדמי-מפתח שילמתי 250 ל"י. במוזמן שילמתי 150 ל"י, ואת השאר בשטרות, או 100 ל"י במוזמן ו-150 ל"י בשטרות. אני זוכר בדיוק, את השטר הראשון פרעתי, אולם את יתר השטרות לא פרעתי, מאחר שגורדי לי מהשכנים שעבור אותה הדירה שולמו אך זרק 100 ל"י כדמי מפתח.

היחסים התייב

כזכור, שאר השטרות לא רציתי לפרוע ובן-ציון תבע אותי לפנות את הדירה. בבית-המשפט לא הופעתי בשעתו מפאת הפגזות על ירושלים ובינתיים השיג צו-פינוי נגדי מבית-המשפט, ואז הופיעו פקידים ושוטרים מטעם בית המשפט ורצו להוציא את הצו לפרעול, אולם נתקלו בהת-